

וְהַנֶּה־אִישׁ וּבָיו חֲלֵל מְדֹה: וַיֹּאמֶר אֲנָה אַתָּה הַלְּךָ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
לִמְדֹה אֶת־יְרוּשָׁלָם לְדוֹתָה כִּמְהַדְּחָפָה וּכְמַה אַרְבָּה: וְהַנֶּה
הַמֶּלֶךְ הַדָּבָר בַּיּוֹצֵא וּמֶלֶךְ אַחֲרָיו יֵצֵא לְקַרְאָתוֹ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
רַצְחָנָה אֶל־הַגָּעֵד הַלְּזָלְלָה לְאָמֵר פְּרוֹזָת תִּשְׁבַּח יְרוּשָׁלָם מִרְבָּה אָדָם
וּבְהַמָּה בְּתוֹכָה: וְאַנְּיִ אַהֲרֹן לְהַנְּסִיס יְהֹוָה חֻומָת אֲשֶׁר סְכִיבָה
וְלִכְבוֹד אֲהַיה בְּתוֹכָה: הַיְיָ הַיְיָ נָסַס מִארְץ צָפֹן
נָאָס־יְהֹוָה כִּי כָּאֶרֶבֶע רֹוחֹת הַשָּׁמִים פְּרִשְׁתִּי אֶתְכֶם נָאָס־
יְהֹוָה: הַיְיָ צַיְן הַמֶּלֶטֶה יוֹשֵׁבְתָ בְּתִבְּבָל: בַּיְמָה
אָמַר יְהֹוָה צְבָאות אֶחָר בְּבוֹד שְׁלַחֲנִי אֶל־הַגּוֹיִם הַשְּׁלַלִים
אֶתְכֶם בַּיּוֹנֶגֶב כָּלֵס נָגֵע בְּבִבְתַּעַנוֹ: כִּי הַנֶּגֶב מִנְפֵּי אֶת־
יָדַי עַלְיָהָם וְהַיּוֹ שְׁלָל לְעַבְדֵיכֶם וַיַּדְעָתֶם בַּיּוֹהָ צְבָאות
שְׁלַחֲנִי: דָּעַי וְשָׁמַחֵי בְּתִצְיָון בַּיּוֹנֶגֶב
וּשְׁכַנְתִּי בְּתוֹכֶךָ נָאָס־יְהֹוָה: וְגַלְוּ גּוֹיִם רַבִּים אֶל־יְהֹוָה בְּיָמָם
הַהְוָא וְהַיּוֹ לִי לְעַם וּשְׁכַנְתִּי בְּתוֹכֶךָ וַיַּדְעָתֶם בַּיּוֹהָ צְבָאות
שְׁלַחֲנִי אֶלְיךָ: וְגַנְחֵל יְהֹוָה אֶת־יְהוּדָה חֶלְקָה עַל־אֶרְכָת הַקָּדֶשׁ
וּבְחַר אֹוד בַּיְרוּשָׁלָם: הַס כָּל־בָּשָׂר מִפְנֵי יְהֹוָה כִּי גַּעַזְר מִמְּעוֹן
קָרְשָׁו: לְעֵינָה וַיַּדְעָנִי אֶת־יְהוֹשָׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל עַמְּדָר
לִפְנֵי מֶלֶךְ יְהֹוָה וְהַשְּׁטָן עַמְּדָר עַל־יְמִינוֹ לְשָׁטָנוֹ: וַיֹּאמֶר יְהֹוָה
אֶל־הַשְּׁטָן יָגַע יְהֹוָה בְּךָ הַשְּׁטָן וַיָּגַע יְהֹוָה בְּךָ הַבְּחָר
בַּיְרוּשָׁלָם הַלְּוֹא זֶה אֹוד מִצְלָמָאש: וַיַּהֲשַׁע הִיה לְבָשָׂר
בְּגָדִים צְוָאִים וּעְמָדָר לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: וַיַּעַזְזֵב וַיֹּאמֶר אֶל־הַעֲמָדים
לִפְנֵי לְאָמֵר הַסִּירו הַבְּגָדִים הַצְּאִים מִעַלְיוֹ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
רָאָה הַעֲבָרָתִי מִעַלְיךָ עֲוֹנֶךָ וְהַלְבָשׁ אֶתְךָ מִחְלָצֹות: וַיֹּאמֶר
יִשְׁימֹ צְנַפְתָּה תָּהֹור עַל־דָּאשָׁו וַיִּשְׁימֹ הַצְּנִיפָה הַטָּהָר עַל־דָּאשָׁו
וַיַּלְבְּשָׂה בְּגָדִים וּמֶלֶךְ יְהֹוָה עַמְּדָר: וַיַּעַל מֶלֶךְ יְהֹוָה בְּיְהוֹשָׁעַ
לְאָמֵר: כִּי־אָמֵר יְהֹוָה צְבָאות אָס־בְּדָרְכִי תַּלְךָ וְאַמֵּת אֶת־
מִשְׁמָרָתִי תִּשְׁמַר וְגַס־אֶתְךָ תְּרַיֵּן אֶת־בִּתְיִ וְגַס תִּשְׁמַר אֶת־
חֶצְרִי וְגַתְתִּי לְכַלְמָלְכִים בֵּין הַעֲמָדים הַאֲלָה: שְׁמַע־נָא
יְהֹשָׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל אֶתְךָ וַיַּעֲקֹב הַיְשָׁבִים לִפְנֵיךָ בַּיִּאנְשִׁי

וילקחת כספּוֹזָב ועשית עטרות ושמת בראש
ע בּוֹיְהַזְדָק הַכֹּהן הַגָּדוֹל: ואמרת אליו לאמר בה
יהוה צבאות לאמר הנה-איש צמח שמו ומתחתיו
וזבנה את-היכל יהוה: והוא יבנה את-היכל יהוה והוא
הדור וישב ומשל עלי-כסאו והיה כהן על-כסאו ועצת
ה תהיה בין שניים: והעטרת תהיה להלט ולבוכיה
עיה ולחן בזצפניה לופרין בהיכל יהוה: ורחוקיס יבאו
בביהיכל יהוה וידעתם כי יהוה צבאות שלחני אליכם והוא
שטע תשמעון בקול יהוה אלהיכם:

ה' ג' ז' ק' נ' י' ז'

בשנת ארבע לדריש המלך היה רבר-יהוה אל-זקירה
באربעה לחודש התשע בכסלו: וישלח בית-אל שר אוצר
ורגס מלך ונשיו לחלות את-פני יהוה: לאמר אל-
הכהנים אשר לבית-יהוה צבאות ואל-הנביאים לאמר
האבה בחדש החמשה הנזיר כאשר עשית זה כמה
שנים: וזה רבר-יהוה צבאות אליו לאמר:
אמול אל-כל-עם הארץ ואל-הכהנים לאמר כי-צמחות וספוד
בחמייש ובשביעי וזה שבעים שנה העומ עצמוני אני: וכי
תأكلו ואני תשתו הלו אתם האכלים ואתם השתים: הלו
את-הדברים אשר קרא יהוה ביר הנביאים הראשנין בהיות
ירושלם ישבת ושלוחה ועריה סביבתה והנגב והשפלה
ישב: וזה רבר-יהוה אל-זקירה לאמר: בה
אמר יהוה צבאות לאמר משפט אמת שפטו וחשד ורחמים
עשן איש את-אחיו: ואלמנה ויתום גור וענין אל-תעשנו
ורעת איש אחיו אל-תחשבו בלבכם:

אשר הוודותلال הנזהן יעוף כה, באמן רוח, וכח עשי נבלי חה, סללו את המסללה
העליה בית אל, להראות לכל באי עולם, טוב ארצנו הקדשה, אשר נפחו נשמה ברעיון
הקדוש ישוב א", ואשר הזיאו אה המחסכה הרומה לעולה מסhit, לשוחת כל כל
בנ עמו. וכאשר עוד לא באו דיקרים האלו אל המנוחה השלמה ולהחכון על בסיס
קם ויסור סודicity, ע"כ הנה מעוררים נס היום את אחינו היקרים, אשר כבר החלו
במצווה ולהבאה לידי גמר להעמיד קערות בעודה"כ, לקץ נדבות ולכונן
בפרי עדקה זו אה וחושבי המושבות: נדרה, פרח תקוה ויסור המעללה.

והיה באשר נזכה לשמעו בקרוב, אשר הס יושכים ומרפרנסים ברוח, משקרים
בעבורת הארץ, ישמה לב השולחים אצעב, להקים רבר' ורצוינו תברך, לבנות הרוסות
תנשואנו וזה גורר לברוחם בלשכה. בעבורת בית קרשנו, והשווינו בדור הקרש

ה נdryי ה ים . והאיש משה ענו מאר מל' רdem אשר על-פני הארץ : ויאמר יהוה אל-משה ואלה-ארון ואלה-מראים צאו שלשתחם אל- מועד ויצאו שלשתחם : וירד יהוה בעמוד ענן ויעמד ח האה' ויקרא אהרן ומראים ויצאו שנייהם : ויאמר שמעי דברי אס-יהוה נבי-אלם יהוה בפנאה אליו אתודה בחלום דבר-בו : לא-כון עבדי משה בכל-בית נאמן הוא : פה פה אדרב-בו ומראה ולא בחירות ותנת יהוה יביט ווע לא יראתם לדבר בעבידי במשה :

ה ים ה ים אל-משה ואביה יرك ורק בפניה בלاء תבלם תפגר שבעת ימים מחוץ למחנה ואחר תאסר : בס מחוץ למחנה שבעת ימים והעט לא נסע ודים : איזו חמוץ, גוזלן

זה שאמר נחתיב, כי צדיק יクトן וגוי (אה.יא.ה). אין הוא מעליה את האדם לשערת, עד שפטון ובזק אוטו הוא עומד בנסיונו, הוא מעלה אותו לשערת. וכן אטה אכינה, נסחו הקדו-ברוק-הוא בעדר נסינות וצמד בעככו, שנאמר, נה, ברך את-אברהם בכל (נרכ.יד.א). וכן י-אכימלך ועמד בגסינו, וצטרך בקבוכו, שנאמר, נזערנו הוא נימצא בשעה שהוא מה שארים נזבקהו ה (שם כו) בינו נסחו בכל אותן פצרות, בחשו, בטל, בדינה, בזק, ופיין בא קביה אכינו, שנאמר, כי במקבי שברתי וגוי זרך בקבוכו, שנאמר, נירא אלהים אל-יעקב עוז בלאו ברך אותו (שם דחט). וכן יוסף נסחו בכל אותן פצרות. וקיה חכש שפטים שעשרה שנה, וצטרך יצא ונעשה בגסינו. הנה, כי צדיק יクトן. ואף שבטו של זיו :

ה ים ה ים איזו איזו, ה ים, איזו

וְהִנֵּה יְמִינָה וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְאַמְرֵד
בַּזֶּה דָּבָר יְהוָה אֶל־זְרוּבָבֵל לְאַמְרֵד לֹא בְּחִילָה וְלֹא בְּכָחָה כִּי
אָס־בְּרוֹחַי אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת: מִיד־אַתָּה הַרְדִּיכְגּוֹל לִפְנֵי
זְרוּבָבֵל לְמַיְשָׁר וְהַזִּיא אֶת־הַאֲבָן הַרְאָשָׁה תְּשָׂאֹת חַנּוּ חַנּוּ
לְהָ: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים לְאַמְרֵד: יְהִי זְרוּבָבֵל
יִשְׁרֹאֵל הַבָּיִת הַזֶּה וַיְהִי תַּבְצַעַנָּה וַיַּדַּעַת כִּי־יְהוָה צְבָאוֹת שְׁלַחְנִי
אֲלֵיכֶם: כִּי מֵבָּזְלִים קָטָנוֹת וּשְׁמָחוֹ וְרָאוֹ אֶת־הַאֲבָן הַבְּרִיל
בַּיּוֹם זְרוּבָבֵל שֶׁבָּעָה־אֱלֹהִים עַיִן יְהוָה הַמֶּה מִשׁׁוּטְטִים בְּכָל־
הָאָרֶץ: וְאַעֲזֵן וְאַמְרֵד אֱלֹהִים מִה־שְׁנִי הַזִּיתִים הָאֱלֹהִים עַל־יִמְמִין
הַמִּנְוֶרֶת וְעַל־שְׁמָאלָה: וְאַעֲזֵן שְׁנִית וְאַמְרֵד אֱלֹהִים מִה־שְׁתִּי
שְׁבָלִי הַזִּיתִים אֲשֶׁר בַּיּוֹם שְׁנִי צְנַחֲרוֹת הַזָּהָב הַמְּרִיקִים
מַעַלְיָהֶם הַזָּהָב: וְאַמְרֵד אֱלֹהִים לְאַמְרֵד הַלּוֹא יַגְעַת מִה־אֱלֹהִים
וְאַמְרֵד לֹא אֲדֹנִי: וְאַמְרֵד אֱלֹהִים שְׁנִי בְּנֵי־הַיּוֹתָר הַעֲמָדִים עַל־
אַדְרוֹן כָּל־הָאָרֶץ:

הוּא יִשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחוֹת כָּל מֶעָשׂ יְזִיכֵּט, וְסִפְלָעוֹן קְדֻשָּׁה צָבָה וְמַעֲלָתָה:
הננו חותמים בברך בבוד אאהה, וברכת שנה צבאה ומצעלה:
נפתלי צבי יהודא ברלין.
שמעאל דוד מורהיל מהליעוד.
מרדכי דוד מורהידי עלייסבערג.

הַיְלָא (ז' , י') וְאֶת גַּמְלָה

לכל דבורי רבו כבש נו קסיות
לפטמים י"י הלהמתה שם התלמיד . וכמו
מדליק מה הנדרל . וז"ס י"י נתק בית
ס וכי מחליק מלזון וילקן מ"ט טמו
ו כתלבוקות מלחמה כ' מלחמת מלוחה
הנו ננד לרוכחיט הקודס' אשר נחלץ .
בנמי מלווה במחריבים למפלסים
להחנו . נגא ע"י הספלייס חכל בכתינו
בית ומד למכםיס אלה הוזלת ג'כ
רכשות להמלחק וללחום צדרכי , לאחץ
ולח לישא מי ליט רק ללהוב כלהמת .
ויאר בגמישו מדלגן גנולו וגודל נגב
על מקומות למלוק וידמה לי נדול הול
כממחנה בספר חכל הול מציג עליו ידט
כῆם פצמים ליה יכין דבריו וכינויו .
וחך צפלוות יתירה . וז"ס כי מלחיק ג'ל
חולות טיח וכו' . וז"ס כי מלחיק ג'ל .
שי' געפַּל רנליהס
נוה וככמַה ולדוֹן ג'ל
הס פְּרִילָעֵט
שיזשכִּים וαιַן ג'ל
בְּנִיהם ד'ת ה' ז'

בְּיַהֲוָה בִּידֵ-מֹשֶׁה: כ ו' : וַיַּסְעוּ מִתְּהָרֵךְ יְהָוָה רַדְךָ
שְׁלֹשֶׁת יָמִים וְאַרְזָן בְּרִית-יְהָוָה נִסְעָה לִפְנֵיכֶם דָּרָךְ שְׁלֹשֶׁת
יָמִים לְתוֹרָה לְהַסְּמִיכָה: וְעַنְנָן יְהָוָה עַלְיָהֶם יוֹמָם בְּנַסְעָם כָּזְבָן
הַמְּחַנֵּה:) יְהָוָה בְּנַסְעָה הָרָן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קָוְעָה
יְהָוָה וַיַּפְצֹן אַבְיךָ וַיָּגַשׂ מִשְׁנָאֵיךְ מִפְנֵיךְ: וּבְנָחָה יֹאמֶר שׁוֹבֵה
יְהָוָה רְבָבּוֹת אֶלְפִּי יִשְׂרָאֵל:)

בְּיַהֲוָה אָסְ-אָנָכִי יַלְדָתְךָ הוּא כִּי-תֹאמֶר אֱלֹי שֶׁאָהוּ בְּחִילָקָד כִּי-אָשָׁר
יִשְׂא האָמֵן אֶת-הַנִּינָּק עַל הָאָדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעַת לְאַבְתֵּינוּ:
יְמַאיָּן לוּ בְּשָׂר לְתַתְּכַלְּ-הָעָם הַזֶּה כִּי-יִבְכּוּ עַלְיוֹ לְאָמֵר תְּנַהָּ-
דְּלַנוּ בָשָׂר וְנִאְכְּלָה: לֹא-אָוֹכֵל אָנָכִי לְבָדֵי לְשֹׁאת אֶת-כַּלְ-הָעָם
שַׁהֲזָה כִּי כְּבָד מִמְּפַנֵּי: וְאַסְ-פְּכָהוּ אֶת-עַשָּׂה לִי הַרְגֵּנִי נָא הַרְגֵּנִי אָסְ-
מְעַתִּי חָן בְּעַיְינָךְ וְאַל-אָרְאָה בְּרֻעָתִי:
שׁ וַיֹּאמֶר יְהָוָה אֶל-מֹשֶׁה אַסְ-פָּהָה-לְלִי, שְׁבָעִים אִישׁ מִזְקָנִי יִשְׂרָאֵל

כ'': הן לוי בינה וחכמיה. שמא לא במקירה נכחה דוקא יבנה. חז"ל מוסרים
ו' דרבנן דיבננה: אני בריה וחבריו בריה. אני מלاكتי בעיר והוא מלاكتו
. מרכבה והוא מעmis? שניינו: אחד המרכבה ואחד המכumeit, ובלבך שיכוין לבנו
). כאן רחמי יבנה מצא רבי'ז את ההשכה המונוגנת להצפתו של ר' זעירא

זהו אוייל סוד בקשותיו של ר' ר' ג' נלו מה שהיה מרגלא בפומיה בשדה וכור'. שמא תאמר: אני לשים (ברכות יז ועי' פרשׁת' ר' ארבעתלן)

הנמצאה בגודלה חייו
בכל לנדרין כל מהד
למה כי כל מהד
פוקם פביבו :

ככלו מהות אחדות שלימה, וממילא אין לחפש את שלימות היחיד מוחך יותר מסיום של צבור רחכיו וחותר. במסגרת הכללית של העם אין אף אחד שאפשרו. אחד המרבה ואחד הממעיט ובכלבד שכיוון לבו לשמיים. מעטה אין מקומות ים הדוקים בין תלמידי החכמים לבין העם. הכיר ריבצ'ן שرك בדרך זו יש ושם מעינו לגמר על הגלחת של אנשי עלייה, של יבנה וחכמיה.

ת, באישיפוק כמה שהשג, נבסס נוחנת מקום ולא מפנה את הדעת איא מתרבת כאן גם מדה מסותית של בחיי שעה ימניח חי עולם: מה לנו לב? אין כאן מזום ביטול תורה?

וראי שמדובר ביחסים מוקרים בין המבנה המוסמך לבין המבנה המודולרי. המבנה המודולרי מושתת על מנגנון של איסוף ו传送 נתונים, בעודו המבנה המוסמך מושתת על מנגנון של איסוף ו传送 נתונים. המבנה המודולרי מושתת על מנגנון של איסוף ו传送 נתונים, בעודו המבנה המוסמך מושתת על מנגנון של איסוף ו传送 נתונים.

העם ולא-ARTHSA אתה לבדך: סיס גמלרכס צטכל זה הקב"ה שומע צפלותו צכל ונקך ויקצע וגוי. ושהול מלה כנגד מלה גנד צעטה היזו כלפלנסת וצומע לדמי חנייו ולמי החזיב לדמי